

عنوان مقاله:

نقش آفرینی مبالغه در تصاویر رزم شاهنامه و معلقات عربی (مقایسه غم نامه رستم و سهراب و معلقه عمرو بن کلثوم برای نمونه)

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی متن‌پژوهی ادبی نگاهی تازه به متون حماسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

اصغر شهبازی - استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)، قزوین

خلاصه مقاله:

گرایش به بزرگنمایی و زیاده روی در وصف، از ویژگی های اصلی زبان ادبی است و در گفتار روزمره نیز کاربرد فراوانی دارد تا توجه مخاطب جلب گردد و معنا در جامه ای بدیع به جریان درآید. این ویژگی به طور برجسته در توصیف صحنه های رزم و پیکار در اشعار بخش پهلوانی شاهنامه فردوسی و معلقات عربی، دیده می شود. در مقاله حاضر، با نگاه تطبیقی به رزم رستم و سهراب در شاهنامه و معلقه عمرو بن کلثوم تلاش گردید با تحلیل ابیات، گونه های مبالغه و تصاویر حاصل از آن در ابیات رزمی مورد تحلیل قرار گیرد. این بررسی نشان می دهد که در توصیف های مبالغه آمیز هر دو شاعر، عناصر طبیعی در محور این ترنم بدیعی قرار دارد که به مدد ابزارهای بیانی، به ویژه تشبیه و استعاره، آفریده شده اند. در اغراق های پیکار رستم و سهراب علاوه بر بخش حسی، گاه بعد روانی تصویر می شود؛ اما در معلقه عمرو بن کلثوم، اغراق های شاعر فراتر از امور حسی و بصری نیست و امور انتزاعی به دایره توصیفات او راه ندارد. در اقسام مبالغه نیز، غلو در شعر فردوسی نمود بارزی دارد؛ حال آن که در معلقه عمرو بن کلثوم دو گونه تبلیغ و اغراق، بیشتر خودنمایی می کند. تفاوت دیگر میان این دو سروده، پیوستگی و زنجیره مندی تصاویر مبالغه آمیز داستان فردوسی است که این موضوع به طور عام در اشعار جاهلی و شعر عمرو بن کلثوم به طور خاص وجود ندارد.

کلمات کلیدی:

اقسام مبالغه، تصویرسازی، داستان رستم و سهراب، معلقه عمرو بن کلثوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/978363>

